

Love
On Track
ฉีกฉีก
ไปตามราง
เดินทาง
ไปตามรัก

belza09 เขียน

Jamsai Love Series

Love On Track ฉีกฉีกไปตามราว เดินทางไปตามรัก

belza09 เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0844-7

ภาพประกอบ จินดา กิตติถาวรกุล (Catdoll-Jin)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ศศิณี สรรพกิจ (แมวดาว)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

สวัสดีปีใหม่~ มยอองนังผู้สวดสไลหอบนิยายดีๆ มามอบให้ผู้อ่านเช่นเคยค่า~
วันหยุดยาวที่ผ่านมาเพื่อนๆ ได้ไปเที่ยวไหนกันมาบ้างเอ่ย มีของฝากติดไม้ติดมือเป็นหนุ่มๆ มาให้มยอองนังสักคนมั้ยน้ำ~ มยอองนังลัลลาไปร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำยังหาไม่ได้เลยสักคน -- อิจฉา 'อันอัน' นางเอกในเรื่อง 'Love On Track' ฉีกฉักไปตามราง เดินทางไปตามรัก' นิยายเล่มใหม่ล่าสุดของ belza09 เล่มนี้อะ นอกจากนางจะได้ไปเปิดหูเปิดตาไกลถึงยุโรป ได้นั่งรถไฟชมวิวทิวทัศน์ที่สวยงามแล้ว ยังได้เพื่อนร่วมทางเป็นหนุ่มหล่ออีกต่างหาก น่าอิจฉาเป็นที่สุด >< หันมองตัวเราไม่มีแม้แต่เงาชายใดสักคน ฮือๆ T_T ไม่เป็นไร... トラバດที่โลกยังไม่แตก มยอองนังจะขอจิ้นกับพระเอกในนิยายเพื่อหล่อเลี้ยงหัวใจไปก่อนก็ได้ โส๊ะๆ 〰〰

พล่ามมาเยอะแล้ว เราออกเดินทางไปตามติดตามความรักของทั้งคู่กันเลยดีกว่าจ้า
ปึนนน ปึนนน ฉีกฉัก~

ด้วยไมตรีจิต
สาวน้อยมยอองนัง
สำนักพิมพ์แจ่มใส

รู้จัก

นักเขียน

ฮัลโลฮัลเลล เจอกันบนแผงหนังสืออีกครั้งหลังจากหนึ่งปีกว่า -,- ครึ่งนี้เรากลับมาพร้อมกับนิยายเล่มเดียวจบที่ได้แรงบันดาลใจมาจากหนังเรื่อง Anastasia ค่ะ พอดีดลองกลับไปดูแล้วเกิดอยากแต่งแนวผจญภัยนิดๆ ดูลึกลับเพราะไม่เคยลองมาก่อน อยากรู้ว่าแต่งไหม้ย แล้วผลลัพธ์ก็ออกมาอย่างที่เห็นนั่นแล~

นิยายเรื่องนี้สไตล์การแต่งจะเป็นผู้ใหญ่กว่าที่ผ่านๆ มาตามอายุตัวละคร เพราะเน้นการบรรยายจะเยอะขึ้น トラมามากขึ้น มีฉากบู๊นิดหน่อยด้วย แต่ยังคงความน่ารักใสๆ อยู่แน่นอน (และสาระก็ยังคงมีน้อยด้วย 55555) หวังว่าจะอ่านแล้วชอบกัน ถ้าอ่านแล้วไม่ชอบตรงไหนแะมาบอกที่ [facebook.com/belza09](https://www.facebook.com/belza09) ได้เลยค่า

ป.ล. ขอคุณสรวทช่วยแทบจะทุกเรื่องเกี่ยวกับนิยายเรื่องนี้...ขอบคุณไอรินที่ช่วยตั้งชื่อเรื่องให้ เชื่อว่าคงมีนักอ่านหลายคนหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเพราะสะดุดกับชื่อเรื่อง...ขอบคุณวิกก็กับน้ำที่ช่วยปฐพีรด...แล้วก็ขอบคุณ RIS Class of 2012

สำหรับทุกอย่าง...I hope you're all doing well in college. ☺

belza09

๒๓๐๗๗๖

ไอ้-หัว-เกะรีช%

ธำมภ์

ไป-โพ-ลาร์

อ้อ%อ้อ%

ปัณ-ญา-อ้อ%

อึ้ง

คุณ-ผู้-ช่วย

เมธิสชา

บ๊า-ผู้-ชาย

เจี๊ยะจิว

นาย-เปี๊ยะ-ไคร

We were strangers, starting out on a journey
Never dreaming, what we'd have to go through
Now here we are, and I'm suddenly standing
At the beginning with you*

เราคือคนแปลกหน้า ที่ออกเดินทางไปด้วยกัน
ไม่เคยคาดฝัน ว่าจะต้องเจออะไรบ้าง
และในเวลานี้ ฉันก็พลันยืนอยู่...
ณ จุดเริ่มต้นร่วมกับเธอ

* At The Beginning – Richard Marx & Donna Lewis

ปังๆๆๆ!

เสียงป๊นยิ่งกระหน่ำดังขึ้นมาจากคฤหาสน์หลังหนึ่งในละแวกที่ไร้ผู้คน
ของพัทยา ท่ามกลางเหตุซุลมุนมีเพียงชายหนุ่มสองคนที่สามารถวิ่ง 'หนี'
ออกมาจากที่นั่นได้ แต่...

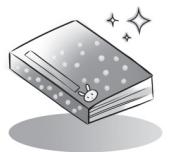
ปัง!!

"เต๋อหมีง!!"

...ในขณะที่กำลังฟังประตูรั้วคฤหาสน์ออกมา จู่ๆ ก็มีกระสุนป๊น
พุ่งเล็งไปที่ชายหนุ่มหน้าคมเจ้าของเรือนผมสีดำขลับ ทว่าคนสนิทของเขา
ที่หนีออกมาด้วยกันก็รีบวิ่งไปรับกระสุนแทน เป็นเหตุให้ชายหนุ่มชะงัก
เขามองพลางตะโกนเรียกชื่อของผู้เสียสละซึ่งโดนยิงที่กลางหลังไปต่อหน้า
ต่อตา น้ำตาของเขาเริ่มเอ่อออกมา...

"นะ...หนีไป..."

เสียงอันแผ่วเบาของคนสนิทที่กำลังจะสิ้นลมหายใจในไม่ช้าทำให้
ชายหนุ่มยิ่งรู้สึกสะเทือนใจ เขากำหนดแน่วพร้อมกับเงยหน้าหลบตาเพื่อ
ไม่ให้น้ำตาไหลไปมากกว่านี้ เขาสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดก่อนจะรวบรวมสติ
แล้ววิ่งสุดแรงไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อไม่ให้ 'คนพวกนั้น' ตามทัน
เมื่อถึงที่ที่เขาคิดว่าเป็นที่ซ่อนชั่วคราวได้ ร่างสูงก็พยายามคิดหา

ทางออกที่ดีและเร็วที่สุดในสถานการณ์แบบนี้ จนเวลาล่วงเลยผ่านไป
ประมาณเกือบครึ่งชั่วโมง...ในที่สุดเขาก็วางแผนเสร็จสมบูรณ์

ชายหนุ่มผมดำรีบคว้ามือถือออกมาจากกระเป๋าทางเกงและกด
โทรออกหาใครบางคน...

"นี่เหตุดูเงินนะ ไม่ต้องถามมาก"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่องแต่แฝงไปด้วยความตึงเครียดและจริงจัง
ใส่มือถือโดยไม่รอให้คนรับได้โต้ตอบอะไรเลยสักคำ

"ผมอยากให้คุณช่วยจองตั๋วเครื่องบินไปปักกิ่งแล้วก็ตัวรถไฟให้ที่...
รถไฟสายไหนนะเหรออ ก็สาย..."

Prologue

"อัน...เอาจริงเหวอ"

หม่อมมาแงหน้าขึ้นมามองหน้าฉันพลางเอามือนุ่มๆ ข้างหนึ่งของท่าน มากุมมือของฉันซึ่งกำลังจับกระเป๋าเดินทางอยู่ ฉันสบตากับเจ้าของมือนั้น ที่แสดงถึงความเป็นห่วงอย่างสุดซึ้งก่อนจะถอนหายใจออกมา

"ก็เอาจริงนะสิคะ ม้าไม่เห็นต้องห่วงเลย อันไปไม่กี่ปีก็กลับแล้ว"

"ก็เล่นบอกจะไปเที่ยวคนเดียวเป็นเดือนก่อนเข้าโรงเรียนแบบนี้ จะไม่ให้ห่วงได้ไงเล่า!"

"เอาน่าคุณ อายุมันก็ปาไปตั้งยี่สิบสอง ดูแลตัวเองไม่ได้ก็แย่ละ"

ปาป๊าตบไหล่หม่อมมาสองสามที เขาพยักหน้าให้ฉันเป็นนัยว่า 'เอ็งไปเถอะ' ทำซะอย่างกับจะไล่กันยังงี้ยังงั้น

"แต่ที่อันมันเล่นจะนั่งรถไฟ นั่งเรือ นั่งเครื่องบิน นั่งรถอะไรอะเยะเยะ ไปหมดสำหรับตั้งที่ประเทศก็ไม่รู้ละ!"

"โหย ให้มันไปลำบากบ้างอะไรบ้างเถอะคุณณณ"

"แต่...แต่..."

ฟอด ฟอด

ด้วยความที่เสียวจะตกเครื่องและชี้แจงฟังก์ชันหม่าม้าของฉันพูดไปมากกว่านี้ (ดิฉันที่เพื่อนๆ ฉันไม่มาส่งด้วย ไม่จู้จี้กี่ยว) ฉันรีบยื่นหน้าไปหอมแก้มบิดามารดาทั้งสองแล้วดับท

"อันสัญญาว่าจะไปเรียนจนเป็นเชฟที่เทพระดับโลกแล้วกลับมาช่วยโรงแรมของตระกูลเราแน่นอนคะ ม้าไม่ต้องห่วงหรอก" ฉันฉีกยิ้ม "จ้ะอันไปก่อนนะคะ รักป้าม้าที่สุดในสุวรรณภูมิ!"

ว่าแล้วฉันก็หันหลังหิ้วกระเป๋าเดินเข้าไปตรงจุดตรวจพาสปอร์ต ทว่าในขณะที่กำลังจะก้าวเข้าไปในทางเข้าผู้โดยสารขาออก ฉันก็เหมือนจะได้ยินเสียงโหยกโหยกของป้าม้าดังขึ้นมาอีกรอบ ทำให้ฉันต้องหันไปดูว่ามีอะไร ซึ่งปรากฏว่าพวกเขากำลังกระโดดโลดเต้นโบกมือให้ฉัน

หม่าม้าทำสีหน้าปานจะร้องไห้แล้วตะโกนพูดอะไรสักอย่างที่ฉันได้ยินไม่ชัด ฉันเองก็รู้สึกใจหายแต่ก็พยายามไม่ทำตัวเหมือนเด็กติดแม่ จึงได้แต่ยิ้มแล้วโบกมือให้...เข้มแข็งไว้ไออัน อีกไม่กี่ปีก็จะได้กลับมาเจอแล้ว นึกถึงสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่กำลังจะได้ไปดีกว่า...

คิดได้เช่นนั้น ความรู้สึกติดลบทั้งหลายหลัก็หายไป เหลือแต่ความตื่นเต้นที่จะได้ไปเที่ยวเมืองนอกคนเดียวแล้ว วู้วววว!! ยุโรป ไอแอมคัมมิง! (ทำใจเร็วมาก)

(ทางด้านปาปากับหม่าม้า)

"เฮ้ย ทำไงดีเนี่ยคุณ ตะโกนเรียกเท่าไรมันก็ยังไม่ยอมมาหา ลุยเข้าไปในนั้นแล้วยื่นให้ไออันมันเลยดีมัย"

ชายอายุโสมมงแผ่นกระดาดแผ่นที่ลูกสาวตัวเองพรินต์ไว้ก่อนออกจากบ้านแล้วฝากไว้ที่เขา จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมาถามความคิดเห็นกับภรรยาของตน

"ไม่ทันแล้วละมั้ง เฮ้อ...ว่าแล้วว่าคุณต้องลืม"

ฝ่ายถูกถามถอนหายใจอย่างเอือมระอา เป็นเหตุให้เกิดความไม่พอใจจากอีกฝ่าย

"อ้าว มาโทษผมอีก!"

"อาๆ โทษโธ้อันมันก็ได้ ไม่น่าลืมหางเอาแผนที่จากคุณเลย"

"เอ้อ...เอาเถอะ ฉันว่าเดี๋ยวมันก็หาวิธีเอาตัวรอดได้เองแหละ ลูกคนนี้ยังมีจิตจะก้านอยู่ด้วย"

คนเป็นแม่ทำท่าจะตะคอกใส่ว่า 'ทำไมไปว่าลูกอย่างนั้น' แต่พอนึกดูดีๆ แล้ว...เธอก็ต้องพยักหน้าเห็นด้วย เพราะมันเป็นความจริง ถึงแม้ว่าอันอันจะไม่เคยได้ไปเที่ยวต่างประเทศคนเดียว แต่ดูจากวีรกรรมต่างๆ นานาที่ลูกสาวคนนี้เคยทำไว้เวลาอยากได้สิ่งที่ตัวเองต้องการแล้ว...มันเอาตัวรอดได้ชั่ววูบ

ผู้ปกครองทั้งสองต่างก็มองหน้ากันด้วยความเป็นห่วงลูก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจาก...

"โชคดีนะอันอัน...ลูกได้ผจญภัยสมใจอยากแน่จ้ะ"

Part I

Departure

1st Stop Starting Point

ยี่สิบสองเอ...ยี่สิบสองเอ...

ฉันก้มดูตัวเครื่องบินสลัดกับเงยหน้าหาที่นั่ง เมื่อเหลือบไปเห็นที่ว่างติดหน้าต่างก็รีบเดินเบียดผู้คนที่กำลังยึดกระเป๋าลงเข้าไปในที่เก็บสัมภาระเหนือเบาะนั่ง มีแม่ลูกคู่หนึ่งนั่งอยู่ที่เบาะข้างๆ ฉัน พวกเขาเงยหน้ามาสบตาและยิ้มให้ ฉันพยักหน้ายิ้มตอบและยกกระเป๋าไปขึ้นเก็บก่อนจะเดินเข้าไปนั่งที่หน้าต่างติดหน้าต่างของตัวเอง

รู้สึกวาระระยะเวลาการเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปปักกิ่งจะประมาณสี่ชั่วโมงกว่า...ไหนๆ นี่ก็ปาไปจะตีหนึ่งแล้ว นอนฟังเพลงรอไปแล้วกัน

ฉันเอนตัวลงนั่งพลาจเปิดกระเป๋าขนาดไม่ใหญ่มากที่ฉันไว้เก็บของกระจุกกระจิกเพื่อหยิบสายหูฟังออกมาเตรียมไว้ก่อนจะรอให้เครื่องบินออก ซึ่งพอเครื่องเริ่มเคลื่อนที่ ฉันไม่ได้สนใจหูที่อื้อของตัวเองแต่กลับหันไปดูวิวนอกหน้าต่าง...มองดูบ้านเกิดตัวเองอย่างใจหายเล็กน้อย...น้อยมากๆ

อีกสี่ปี...ไว้เจอกันอีกสี่ปีนะเมืองไทยจ๋า ปีนี้ฉันอันขอไปแรดที่

ต่างประเทศก่อน ฮ่าๆๆ เอาละ! ได้เวลานอนฟังเพลงแล้วเว้ยยย~

ฉันเอาหูฟังเสียบหูทั้งสองข้างแล้วต่อเข้ากับไอพอดทัชของตัวเอง
เมื่อกดเลือกได้แล้วว่าจะฟังเพลงในเพลย์ลิสต์ไหน ฉันก็เอาแขนทั้งสองข้าง
วางไว้บนที่รองแขนพร้อมจะหลับตานอน ทว่า...ฉันกลับรู้สึกเหมือนมีอะไร
หยาบๆ อุ่นๆ อยู่ตรงข้อศอก ด้วยความสงสัยฉันจึงยกแขนขึ้นแล้วก้มหน้า
ดูว่ามันคืออะไร ซึ่ง...

หนึ่ง...มันเหม็น

สอง...มันดำ

สาม...มันมีห้านิ้ว

สี่...มันขยับได้

ใช้เวลาวิเคราะห์อยู่ไม่กี่วินาทีก็ได้ข้อสรุปว่าโอว...กลิ่นแบบนี้...รูปร่าง
แบบนี้...คุณสมบัติครบถ้วนแบบนี้...นี่มันตีนคนชัดๆ เลยนี่หว่า!!

ฉันรีบลุกพรวดขึ้นมาดูหน้าว่าไอบ้ามารยาททรมานที่ไหนกันที่บังอาจ
มาวางเท้าไว้บนที่วางแขนชาวบ้าน จะได้ด่ามันซะหน่อย แต่ปรากฏว่า...
ชายผู้เป็นเจ้าของเท้าคู่นี้กลับนอนเอาผ้าปิดตาสบายใจเฉิบ ไม่สนใจโลก
ภายนอกเลยแม้แต่หน่อย

เออ ไม่ตื่นก็ไม่ตื่น เดี่ยวตูจะปลุกให้ตื่นเองค่ะ!

คิดได้เช่นนั้นฉันก็เปิดกระเป๋าค้นหาอะไรก็ได้ที่ยาวๆ แลมนๆ
หน่อย แต่ดูท่าจะมีแค่ปากกาถูกลื่นของฉันเท่านั้นที่น่าจะใช้ได้ เอาวะ...
ยอมเสียสละปากกาก็ได้ (TAT)/

ขั้นแรก...เอาปากกาเขี่ยเท้าของอิตานี่เบาๆ

แต่ไม่ว่าฉันจะเขี่ยไปเท่าไรก็ไม่ปฏิกิริยาอะไรกลับ อาจจะเป็น
เพราะเขาใส่ถุงเท้าด้วยแหละมั้ง งั้นไม่เป็นไร...

ขั้นที่สอง...เอาปากกาจิ้ม ไม่ต้องแรงมาก เอาให้เขารู้สึกตัวก็พอ

แต่ก็ไม่ได้ผลอยู่ดี หอมนี่แคขยับเท่านั้นดๆ หน่อยๆ เหมือนจ๊กจี้ ฮึ้ย...
ทั้งหมั่นไส้ทั้งเคือง นี่ถ้าฆ่าได้ฆ่าไปแล้ว แต่เดี๋ยวเข้าคุก ไม่เอาละไม่เอา
ละนั่นขอใช้ขั้นที่สามเลยละกัน!

จ๊ก!!

"ไฉ้ยยยยยยยยยยยยย!!!"

ทันทีที่ฉันเอปากกาจิ้มฝาเท้าของเขาสุดแรง เสียงร้องซึ่งแสดงถึงความเจ็บปวดของชายหนุ่มคนหนึ่งก็ดังลั่นทั้งเครื่องบิน จากที่บรรยากาศเงียบๆ อยู่ ทุกคนก็หันมามองคนที่นั่งอยู่ข้างหลังเบาะฉันอย่างพร้อมเพรียงด้วยสายตาว่างๆ ส่วนฉันก็ยิ้มเย้ยอย่างสะใจ แต่ก็ต้องสลัดใจตอนหยิบปากกาขึ้นมาดูแล้วพบว่าหัวมันบิน

เฮ้อ...ไว้ซื้อใหม่ก็ได้ว่า

ในขณะที่ฉันกำลังไว้อาลัยปากกาถูกลื่นของตัวเองอยู่เงียบๆ จู่ๆ ก็มีเงาของใครก็ไม่รู้ทอดมาอยู่ตรงตัก ฉันค่อยๆ เงยหน้าขึ้นไปมองอย่างกล้าๆ กลัวๆ แล้วก็ได้ผงะเมื่อสบตา...กับไอ้ผู้ชายเท้าเหม็นเมื่อกี้

เขามีผมสีดำสนิทที่ถูกแสงมาอยู่ด้านซ้ายเกือบหมด เผยให้เห็นใบหูข้างขวาอย่างแจ่มชัดว่าเขาเจาะไปสองรู ส่วนตาของเขาก็จ้องมาที่ฉัน...ทำให้นฉันลุกชูซ่าเลยทีเดียว

"เอ่อ มีอะ...เฮีย! Yes? (คะ?)" ฉันรีบเปลี่ยนภาษาถาม

"เมื่อกี้ฝีมือเธอใช่ไหม" อ้าว คนไทยหรือกเหรอนี้

"เอ๊ะ? เมื่อกี้อะไรหรอ" (แหล)

"ก็ไอ้ที่เอปากกามาแทงเท้าฉันนะสิ เลือดแทบไหลเลยนะรู้มั๊ย!"

"ช่วยไม่ได้ นายอยากเอาเท้ามาวางไว้บนที่วางแขนฉันเองนี่"

เขาอ้าปากทำท่าจะด่าหรือไม่ก็ตวาดใส่ แต่ในจังหวะนั้นเอง... แอร์โฮสเตสของสายการบินก็เข็นถาดเครื่องดื่มและอาหารออกมาพร้อมกับพูดคุยกับผู้โดยสารทีละแถว หมอนี่จึงรีบกลับไปนั่งที่เดิมอย่างหงุดหงิด

ฟู รอดตัวไปอันอัน~

ฉันพยายามทำให้หัวใจที่เต้นแรงของตัวเองสงบโดยการฟังเพลงต่อทว่าฟังไปก็ไม่จบเพลงก็ถูกน้ำที่ นั่งอยู่ข้างๆ สะกิด ฉันหันไปก็เจอแอร์โฮสเตสยืนยิ้มให้และถามว่า...

"!#*&!*&#)@^#!@?"

"หา?"

")(*&#!%!*&#)@^#!&@!(\$?"

เจ้แอร์โฮสเตสพาล่ามเป็นภาษาจีนชะยาวเหยียด คงจะคิดว่าฉันเป็นคนจีนสินะ =_= ก็เล่นหน้าหมวยชะขนาดนี้ แอบเสียชาติเกิดนิดหนึ่งที่ฉันมีเชื้อสายจีนอยู่เยอะ แต่กลับพูดเป็นแค่นี้ห่าว (สวัสดี) ไ้เจี้ยน (ลาก่อน) ห่าวซือ (อวย) เสี่ยวเปี่ยน (ฉี) ต้าเปี่ยน (อี) ปู้เย่า (ไม่เอา) ตู้ปู้ฉี (ขอโทษ) เซี่ยเซี่ย (ขอบคุณ) หว่ออ้ายหนี (ฉันรักเธอ) และที่สำคัญที่สุด...หว่อทิงปู้ต่ง (ฉันฟังไม่เข้าใจ)

"Sorry, but I can't speak Chinese. (ขอโทษนะคะ แต่ฉันพูดภาษาจีนไม่เป็น)"

ฉันพูดเพื่อความกระจ่าง เจ้แอร์ฯ หุบยิ้มไปเสี้ยววินาทีหนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะแกล้ง

"Oh, sorry. I thought you were Chinese. (อ่า ขอโทษค่ะ ฉันนึกว่าคุณเป็นคนจีน)"

"It's okay. (ไม่เป็นไรค่ะ)" ฉันยิ้มให้พลางสายหน้า

และในขณะที่เรากำลังพูดคุยกันเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม ฉันก็กลับได้ยินเสียงหัวเราะที่ไม่ได้มาจากเจ้แอร์ฯ หรือแม่ลูกที่นั่งข้างๆ...แต่มาจากไอ้ที่นั่งข้างหลังฉัน!!

โอ้โฮ นี่ถ้าหัวเราะ 'ซะๆ' เบาๆ ฉันคงจะไม่ฉุนอะไรมาก แต่อิตานี่เล่นหัวเราะ 'หึๆ ฮ่าๆ' ชะดังจนเจ้แอร์ฯ หันไปมอง...ดูท่าฉันจะไปมีเรื่องกับคนไม่เต็มซะแล้วละ -__-;;

ได้รับกล่องอาหารกับน้ำมาเสร็จสรรพ เจ้แอร์ฯ ก็ขึ้นรถไปที่แถวของไอ้เท้าเหม็น เธอถามเขาเป็นภาษาอังกฤษว่าต้องการอาหารกับเครื่องดื่มแบบไหน และคำตอบของอิตาบ้านนั้นก็ทำฉันหุ้ตันทันทีทันใด

"\$%^&*%^(#@#!#"

ดีเว้ย...คนเขาถามเป็นภาษาอังกฤษ แต่ไ้้นี่ตอบเป็นภาษาจีน อยากโซ่สกลิให้ฉันเห็นสินะ เออ เก่งคะเก่งงง ตบมือให้เลย เปะๆๆๆ

"เฮ้อ..." ฉันถอนหายใจก่อนจะเสียบหูฟังฟังเพลงต่อพลางกินขนมปังที่ได้มาจากเจ้แอร์ฯ

ขอให้สี่ชั่วโมงของการเดินทางครั้งนี้ฉันได้หลับอย่างสงบสุขเถิดดด

หลับไปได้สองตื่น สักพักฉันก็ถึงสนามบินที่ปักกิ่ง เมื่อทางสายการบินให้ผู้โดยสารลงจากเครื่องได้แล้ว ฉันก็รีบเผ่นออกมาหน้าหน้าไฉ่เถิน ('เท้าเหม็น' มั่นยาวเกิน) เพราะเสียเวลาจะจุดให้ฉันไปดมเท้าเขาจนขาดอากาศบริสุทธิ์ตาย

ฉันเดินมาได้จนถึงจุดรับสัมภาระคืนอย่างปลอดภัย ในจังหวะที่ฉันเห็นกระเป๋าเดินทางของตัวเองเลื่อนตามสายพานมาแล้วกำลังจะเอื้อมมือไปหยิบ...ก็ดันมีมือนิรนามเข้ามาจับหุกระเป๋าพร้อมฉัน

และฉากมันก็ออกมาเหมือนในละครไทยเป๊ะๆ ตรงที่ว่าพอฉันค่อยๆ แหงนหน้าขึ้นมา...ก็ได้รู้ว่าเจ้าของมือใหญ่ๆ นี่คือ...อิตาเถินนั่นเองค่ะ

หน้าตาดีก็จริง แต่ดูโรแมนติกไม่ลง...หวังว่านี่จะไม่ใช่อำนาจพรหมลิขิตที่เขาว่ากันนะ ไม่งั้นฉันจะไปบวชชี T_T

เขามองหน้าฉันก่อนจะกระซอกกระเบาเดินทางออกมาจากสายพาน นายเถินสบตากับฉันพลางขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์

"ดูท่าเธอจะหาเรื่องฉันตลอดเลยนะ"

หาเรื่อง? ว้าย ตลกอะ ฉันเนี่ยนะเป็นฝ่ายที่หาเรื่อง!?

"นี่เขาเรียกว่าหาเรื่องเธอ ฉันแค่จะหยิบกระเป๋าตัวเองเท่านั้นเอง" ฉันพยายามพูดอย่างใจเย็นที่สุดเท่าที่จะทำได้ กลัวสติแตกแล้วเรื่องจะบานปลาย

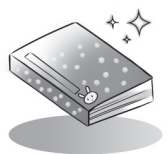
"ใครบอก นี่มันกระเป๋าฉันต่างหาก"

"ฉันบอกเองแหละ ไม่เชื่อก็ลองเปิดกระเป๋าพิสูจน์กันเลยดิ้ม้ย"

หมอนั่นหรีตาเล็กน้อยทำนองว่ารับคำท้า เราสองคนลงมือเปิดซิปกระเป๋าด้วยกัน คันไม่ทันไรก็เจอยกทรงกับกางเกงในแล้ว ซึ่งฉันไม่ถือ เพราะชุดชั้นในฉันไม่ใช่แนวอีโรติกแต่อย่างใด และถ้ามันจะทำให้ไฉ่เถินหน้าแตกฉันก็ยอม

"อู๊ย นายคัพอะไรเนี่ย" ฉันทำท่าตกใจเพื่อประชด

เขาทำสีหน้าไม่พอใจจากนั้นก็ลุกขึ้นอย่างฉุนๆ และเดินกลับไปดูที่สายพานหากระเป๋าตัวเอง ส่วนฉันก็ยึดดอกสะบัดผมด้วยความสะใจจริงอะไรจริง โหะๆๆๆ แต่น่าแปลกที่อิตานั่นไม่ยกจะเดินหาเป้สะะ เมื่อก็

อุตส่าห์จิ้มเท้าไปซะเต็มแรง หรือจะทำแผลแล้วตอนอยู่บนเครื่องหว่า
เอาเถอะ ยังเหลือเวลาอีกตั้งนานกว่าจะต้องขึ้นรถไฟเดินทางไปยัง
สถานที่ต่อไป...ไปกินข้าวที่สนามบินสักนิดหน่อยดีกว่า

หลังจากที่กินข้าวเสร็จจนรู้สึกอิ่ม ฉันก็ตัดสินใจโบกแท็กซี่ข้างนอก
สนามบินเพื่อไปสถานีรถไฟ ทว่า...อารมณ์ดี ๆ ของฉันก็ต้องหายไป...
เมื่อเจออุปสรรคตัวเบ้อเริ่มตัวเดิมอีกแล้ว!

"เธออีกแล้วหรอ" นายเถินส่งสายตาแข็งจิตมาให้

ฉันก็ต้องเป็นฝ่ายที่บ่นว่า...เอ็งอีกแล้วหรอ

"ว่า ไม่อยากเจอฉันหรอ แต่ฉันโคตรอยากเจอนายเลยอะ"

"โอ_ο"

"เฮ้ย พังไม่ออกหรอว่าฉันประชด"

"อ้อ"

เขาเจียบไปได้ไม่นานนักก็มีแท็กซี่ขับเข้ามา ฉันจึงรีบโบกมือโดยมี
นายเถินแข่งโบกมืออยู่ข้างๆ แต่ในเวลาที่รถแท็กซี่จอดใกล้ๆ ตัวฉันนั่นเอง
อีตาบ๋านี้ก็รีบเปิดประตูรถเข้าไปนั่งข้างหน้าตัดหน้าฉันเฉย

เป็นสุภาพบุรุษอะไรเอี้ยงนี้คะ

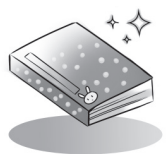
ด้วยความที่ไม่ยอม ฉันเลยเปิดประตูแล้วลากกระเป๋าเดินทางที่มี
ขนาดไม่ใหญ่มากเข้าไปนั่งเบาะหลังรถแท็กซี่ ทำเอาคนขับแท็กซี่มองฉัน
กับนายเถินสลับกันไปมาอย่างงุนงง

"Trans-Siberian train station to Russia, please. (สถานีรถไฟ
ทรานส์ไซบีเรียไปรัสเซียครับ)"

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่เบาะหน้าออกคำสั่งโดยไม่สังเกตเห็นว่ามีบุคคล
แปลกปลอมอยู่เบาะหลังเลยแม้แต่หน่อย ฉันแอบชะงักกับคำสั่งของนาย
เถินไปชั่ววูบหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้มีอาการใดๆ ทั้งสิ้นแล้วนั่งรอดูสถานการณ์
ต่อไปอย่างนิ่งๆ

"%\$@^!&*#(_(@!?"

คนขับแท็กซี่มุกหน้าพลางแร้วอะไรสักอย่างเป็นภาษาจีนประหลาด

นักร้องวงไทเทเนียมที่เล่นเอาฉันทังไม้ทันทัน ฉันทเอนตัวไปข้างหน้า เห็น
นายเถินกะพริบตามองหน้าคนขับแท็กซี่ปริบๆ ไม่ได้ตอบอะไรเลยหยิกแขน
เขาแล้วกระซิบ

"พูดภาษาจีนเป็นไม่ใช่หรอ"

"เฮ้ย นี่เธอตามขึ้นมาบนรถตั้งแต่เมื่อไร!!" เขาสะดุ้ง

"ทะลุมิติมา" ฉันทพูดเล่นเสียงเรียบก่อนจะเปลี่ยนมาทำหน้าจริงจังใส่
"ฉันว่านายริบๆ ตอบเสียซิเฟออร์ก่อนเถอะ เดี่ยวเสียแถมจะฆ่าพวกเราเอา"

ฉันทใช้นิ้วโป้งชี้ไปที่คนขับที่บัดนี้กำลังขมวดคิ้วพร้อมกับเอานิ้วเคาะ
พวงมาลัยอย่างใจร้อน นายเถินเหล่ตามองฉันทเล็กน้อย จากนั้นก็ทำเสียง
กระแอมอย่างมีฟอร์มแล้วหันไปพูดกับคนขับแท็กซี่แบบติดๆ ขัดๆ และ
เข้าถึงขนาดคนอ่อนภาษาจีนอย่างฉันทยังฟังทัน

"อะแย้ม ซะ...เซ่อ...เซ่อสั่วใจหนาหลิ"

"^@!%&()*#^&%^@!_)*#(!*&@ ชั่งชั่งๆ!!"

พลัก! บัง!

ทันใดนั้นทุกอย่างก็เกิดขึ้นเร็วมากจนฉันทตามไม่ทัน แต่ที่รู้ๆ...ฉันทกับ
นายเถินถูกเสียคนขับถีบออกมาจากรถแท็กซี่อย่างห้วนเสียด้วยเหตุผลอะไร
ก็ไม่ทราบ

"เมื่อกี๋นายไปด่าโคตรพ่อโคตรแม่เขาหรือไงพะ"

"เปล่าสักหน่อย"

"แล้วนายไปว่าอะไรเขาเล่า ทำไมเขาดูอารมณ์บ่จอย"

ฉันทถามอย่างงุนงงพร้อมกับวางกระเป๋าเดินทางลงบนพื้น แต่
ไ้เถินเม้มปากไม่ยอมพูด ฉันทจึงจ้องหน้าเขาเขม็งเพื่อค้นคำตอบ...จน
สุดท้ายเขาก็ยอมบอก

"...ห้องน้ำอยู่ไหน"

"ฮะ?"

"ฉันทถามไปว่าห้องน้ำอยู่ไหน"

"เอ่อ ที่ถามไปนี่เพราะปวดฉี่หรือเพราะตอบไม่ถูกกันแน่เนีย"

"..."

"แสดงว่าไอ้อย่างหลังสินะ -*-"

โต...ที่แท้ก็ไม่ได้เก่งจึ้นอย่างที่อวดไว้เนี่ยว่า

คำต่อว่าของฉันทำเอานายเถื่อนทำหน้าบึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นเขาก็สะบัดหน้า (อันนี้เต็มเองเพราะหมั่นไส้) หมุนตัวเดินหนี

น่าหมั่นไส้จริงจึ้งง แต่ไม่เป็นไร ไว้หาทางไปเองก็ได้ เซอ

คิดได้เช่นนั้นฉันก็เอามือล้วงกระเป๋าเพื่อค้นหาแผนที่บอกทางไปสถานีรถไฟและสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ แต่ทว่า...ล้วงเท่าไรก็หาไม่เจอ

หรือว่าจะอยู่ในกระเป๋าเดินทาง...

ฉันเปิดกระเป๋าเดินทาง ค่อยเท่าไรก็เจอแต่เสื้อผ้า ชุดชั้นใน อุปกรณ์อาบน้ำ และของสัพเพเหระอื่นๆ อีกมากมาย ไร้วิ้ววของแผ่นกระดาษที่ฉันพรินต์มาจากบ้าน...เอ๊ะ?

เฮ้ย...

เฮ้ยยยยยยยยย!!!

ฉันเอาแผนที่ฝากไว้กับป้าต๋อนจะออกจากบ้านเนี่ยหว่า!! ไ้ยยยยยย บรรลั้ยแล้วไงไอ้โง่อันอ้านนนนนน เอ็งเรียนจบปริญญาตรีปีที่สี่หรือว่าประถมศึกษาปีที่สี่กันแน่เนี่ยยยยย T(T

ทำไงดี...ในเวลาแบบนี้ควรทำยังไงดี...ควรหาทางไปด้วยตัวเองหรือ...ร้องขอความช่วยเหลือ...ไม่สิ เมื่อกี้เพิ่งพูดไปเองว่าจะช่างอีตาบ้า นั้น ห้ามไปพึ่งเขาเด็ดขาด แต่ถ้าไม่พึ่งเขาแล้วฉันจะไปพึ่งใครได้ละเนี่ย

เออละว้า เหมือนจะมีอันอันสองคนผุดขึ้นมาในจิตได้สำนึก ใจหนึ่งก็อยากจะผจญภัยหาทางไปเองดู...อีกใจก็ไม่อยาก...

ฉันหันหน้าขวับไปทางที่จำได้ว่าอีตาเถื่อนเพิ่งเดินหนีไป ความห่างระหว่างฉันกับเขาที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ฉันรู้สึกกดดันเพราะโอกาสที่อยู่ตรงหน้ากำลังจะหลุดมือไปแล้ว...

ไ้ยยยยยย ช่างมัน...ไม่ต้องผจญภัยอะไรแล้วค่า!!

ว่าแล้วฉันก็รีบวิ่งเข้าไปคว้า (จริงๆ แล้วกระซอก) ไหล่ของเขาไว้ก่อนจะแผดเสียงให้เขาหยุดเดิน

"เดี๋ยว หยุด สดือป!"

"ฮะ...เฮ้ย มีอะไร"

"จะไปไหน"

"ฉันจะไปไหนแล้วมันเกี่ยวอะไรกับเธอ"

"เกี่ยว เพราะฉันจะไปด้วย"

"หา!?"

"ฉันก็กำลังจะไปรถไฟสายนั้นเหมือนกัน"

2nd Stop

China, Hot Potatoes, Misfortune

"เอ่อ...เดี๋ยวนะ คือฉันนึกว่าเราสองคนจะมีความคิดเหมือนกันซะอีก"
นายเถินว่าพลางเกาหัวแกรกๆ อย่างงงงวย

"ความคิด?"

"ความคิดที่ว่าเธอเกลียดชังน้ำฉัน และฉันก็เกลียดชังน้ำเธอ"

"อ้อ ก็เกลียดไง"

"อ้าว"

"แต่อย่างน้อยนายก็รู้ทางไปสถานีรถไฟนั่นนี่นา ฉันลืมนำแผนที่มา
ไอโฟนหรืออุปกรณ์ไฮเทคๆ ไว้บอกทางฉันก็ไม่มี ขอดูไปด้วยไม่ได้หรอก"

นายเถินทำท่าครุ่นคิดพลางมองหน้าฉัน ฉันจึงพยายามคิดหาเหตุผล
อื่นมาเสริม

"อีกอย่างนายก็พอฟังกับพูดภาษาจีนออกใช้มั้ยละ ฉันพูดเป็นอยู่
ไม่กี่คำเอง ขออาศัยความสามารถนายหน่อยน้ำ"

ฉันก้มหน้าไหว้เขาอย่างกับไหว้ศาลพระภูมิ ใจจริงไม่อยากจะขอร้อง
แต่ต้องยอมเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง...คงจำเป็นต้องทนชี้หน้าเขาไป
ไม่นานหรอกน่า เพราะหลังจากถึงรัสเซียแล้วฉันก็จะไปเที่ยวอยู่อีกหลาย
ประเทศ

"ถ้าตอบตกลงแล้วฉันจะได้อะไร"

โห ใ้ผู้หวังผลประโยชน์...นิสัยเหมือนฉันเลย (อ้าว)

"ก็...ก็จะได้สาวน้อยน่ารักร่วมเดินทางไปด้วยไง *-*"

ฉันพยายามแอบเบียดชิดกับอายุตัวเองเล็กน้อย ทว่ามันกลับทำให้สถานการณ์แย่กว่าเก่าเพราะอีตาเถินทำจุกบานด้วยความรังเกียจเด็ดฉันทิ้งราวกับเห็นหมาถ่างขาอึ

"ไม่อะ ฉันขอบาย"

"ทำไมอ้อ"

"ข้อเสนอเธอไม่น่าสนใจพอ อีกอย่าง...ฉันอยากเดินทางคนเดียว"

"อ้อ เป็นพวกรักสันโดษนี่หว่า"

ฉันทำเป็นหันหน้าหนีแล้วบ่นกับตัวเองดังๆ ให้เขาได้ยิน แต่นายเถินกลับไม่สนใจ หันหลังเดินต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่มีท่าทีว่าจะตอบโต้ฉันหรือแม้กระทั่งโบกแท็กชี

"ฮะ...เฮ้ย ไปไหนอะ!" ฉันทะโกนถามไล่หลัง

"ถามเป็นรอบที่สองแล้วนะ ฉันก็บอกแล้วไงว่าฉันจะไปไหนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องของเธอ ถึงเราจะไปรถไฟสายเดียวกันก็เถอะ"

มาไม่นี้อีกละ -O- ซิ ใช้วิธีขอกันตรงๆ แบบนี้ไม่ได้ผล...สงสัยจะต้องใช้แผนสำรอง

"เออ เอาจั๊กก็ได้"

พูดเหมือนจะยอมแพ้ แต่ความจริงแล้วตรงกันข้าม ฮ่าๆๆ ฉันตัดสินใจหัวกระเป๋าดำเนินทางแล้วเดินตามหมอนั้นไป เดินไปได้นิดหน่อยเขาก็หันหน้ามามองฉันเป็นครั้งเป็นคราว ทำหน้าระแวงเหมือนฉันเป็นสตอลค์เกอร์ ฉันจึงทำกระแฉะไม่รู้ไม่ชี้เป็นนัยว่า 'มองทำไม มีอะไรอะ' พอเห็นเช่นนั้นเขาก็ขมวดคิ้วแต่ก็เดินนำหน้าต่อไป

หวังว่าอีตานี้จะไม่พาฉันหลงนะ (._.)

นายเถินพาฉันขึ้นแอร์พอร์ตลิงก์ ดินะที่กระบวนกรการใช้บริการไม่ต้องอาศัยความสามารถในการอ่านภาษาจีนออกมาก ฉันถึงรอดมาได้

และตอนนี้พวกเราก็มาถึงใจกลางเมืองปักกิ่ง~ ใต้ฉันก็ไม่ยอมเลิกราเดินตามหมอนี้ไปเรื่อยๆ จน...

"หยุดตามฉันได้แล้ว!!"

จู่ๆ เขาก็หยุดเดินแล้วโผล่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน เล่นเอาคนรอบข้างหันมามองแทบหนึ่ง เขาหมุนตัวมาปะทะกับฉันอย่างหงุดหงิด

"มะ...ไม่ได้ตาม หลงตัวเองหรือเปล่า"

"เสียงสูงแบบนี้โกหกชัดๆ"

"ไม่ได้ตาม"

"ต้าไปละ -- แต่...เฮ้ย ไม่ต้องมานอกเรื่อง ตกลงจะตามฉันมาทำไมเนี่ย!"

"ฉันตามนายแล้วนายเสียหายตรงไหนหรือไงเล่า ไหนๆ ก็จะไปทีเดียวกันอยู่แล้วนี่"

"แต่ฉันต้อง..."

"ต้องอะไร"

"ไม่เกี่ยวกับเธอก็แล้วกัน"

"แหม รู้สึกว่าจะพูดประโยคนี้น้อยเหลือเกินนะ ฉันก็ไม่ได้อยากจะเกี่ยวอะไรกับนายนักหรอก ถ้าไม่ติดที่ว่าฉันสื่อสารกับคนประเทศนี้ไม่ค่อยรู้เรื่อง"

"แล้วถ้าเธอคิดจะมา ทำไมเธอไม่หาคนอื่นมาเป็นเพื่อนด้วยเล่า"

"มาเที่ยวหาประสบการณ์ชีวิตอะ ก็เกิดมาฉันยังไม่เคยได้ไปเที่ยวที่ไหนคนเดียวเลยนี่นา อยากจะลองผจญภัยบ้างอะไรบ้าง"

"เธอมาเที่ยว แต่ฉันมาทำงาน ฉะนั้นฉันไม่มีเวลาวางมาเป็นเพื่อนเที่ยวให้เธอหรอกนะ เข้าใจมั๊ย"

"งานอะไรอะ เผื่อฉันจะช่วยให้"

"ไม่มีทาง อย่างเธอเนี่ยนะ เอะ"

ไม่พูดคุยกะเปล่า อีตาเถินบ้านี้ก็ทำเซดใส่แล้วรีบเดินหนีข้ามถนน ฉันพยายามจะเดินตามอย่างเคยไม่ให้คลาดสายตา แต่นี่ก็เข้าแล้ว (ตอนแรกเข้ามืด) มีผู้คนทยอยออกมาอยู่มากพอควร ทำให้การเดินตามในคราวนี้มีอุปสรรคมากมายเหลือเกินน นี่แหละหนอประเทศจีนที่มีประชากรมากที่สุดในโลก

ฉันฝ่าฝืนคน ชนคนนั้นชนคนนี้ จนสุดท้ายก็สามารถจับชายเสื้อ
ของหมอนั้นได้ ทว่า...

ปัก!

...พวกเราสองคนดันเซจนเผลอชนรถเข็นขายมันเผาเข้า โชคดีที่
ไม่แรงมาก ฉันกับนายเถ็นจึงก้มหน้าขอโทษเล็กน้อย จากนั้นก็หันหน้ามา
เคลียร์ปัญหากันต่อ...แต่ก็โดนเสียงเสียงหนึ่งขัดซะได้

"เฮ้ หนิ!"

ฉันหันหน้าไปทางต้นเสียงและก็พบว่าคนขายมันเผาเมื่อครู่ก๊วกมือ
เรียกให้ฉันกับนายเถ็นไปหา ฉันชี้หน้าตัวเองกับผู้ขายที่ยืนอยู่ข้างๆ พลัง
ถามอย่างมีนัย

"วะ...หว่า?"

เธอพยักหน้าตอบแล้วฟันไ้ภาษาบ้าที่ฉันฟังก็ทีๆ ก็ฟังไม่ทัน แถม
น้ำเสียงขึ้นๆ ลงๆ ของภาษานี้ยังฟังดูเหมือนจะด่าว่าฉันมันเสียชาติเกิด
ยังงัยยังงั้น (ตีความได้ลึกซึ้งมากอันอัน)

"นี่ เจ้แกพูดว่าอะไรอะ" ฉันสะกิดถามนายเถ็น

"เขาพยายามจะให้พวกเราซื้อมันเผาของเขานะ เพราะเมื่อที่เรา
ชนเขา"

"หา? เกี่ยวอะไรวะ บอกเขาไปสิว่าไม่เอา"

"เปล่าประโยชน์ ฉันจะบอกอะไรให้ คนขายพวกนี้ส่วนมากจะขี้ตื้อ
บอกไม่เอาเท่าไรเขาก็ไม่ฟังหรอก"

"อ้าว แล้วจะทำไงอะ"

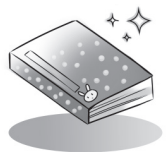
เขาไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไร ควักกระเป๋าตังค์ออกมาจ่ายเลย เจ้คนขาย
ทำหน้าดีใจได้แป๊บหนึ่งก่อนจะหันหน้ามามองฉันเป็นนัยว่า 'ไม่ซื้อหรอ'

เอ่อ...จะบอก 'ไม่เอา' พูดไปวะ ลืมเฉยเลย...อ้อ!

"ปู้เย๊าๆ"

ฉันปฏิเสธพลางส่ายหน้าพื้บๆ แต่คนขายมันเผาทำสีหน้าไม่พอใจ
เล็กน้อยแล้วตื้อเป็นภาษาจีนต่อ เอ...ฉันฟังออกซะทีไหนเล่า พูดอยู่ได้

"ปู้ยาวว! เซี่ยเซี่ย ดู้ปู้ฉี ใจเจี้ยน (ไม่อาวว! ขอบคุน ขอโทษ

ลาก่อน)" คือ...มันพูดเป็นแค่นี้จริงๆ ค่ะ โปรดเข้าใจ

ทว่าเจ้ายามันเผายังไม่ยอมเลิกดี๊อ แรพโยวอะไรอีกแล้วก็ไม่รู้
ช่วยไม่ได้...ยอมซื้อก็ได้ว่า

ฉันล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยีน แต่เอ๊ะ...ทำไมล้วงมาไม่เจอ
อะไรเลย ฉันจำได้ว่าฉันกับกระเป๋าดังค์ไว้ในนี้ंना ไหน ลองหาที่อื่นซิ...

ว่าแล้วฉันก็เปิดกระเป๋าเป้ เปิดกระเป๋าเดินทางดูเผื่อจะเจอ แต่
ไม่ได้ผล หาเท่าไรก็หาไม่เจอ ยะ...อย่าบอกนะว่า...

ฉันโดนล้วงกระเป๋า!!? หรือไม่ก็ทำตกที่ไหนสักแห่ง...

โธ่เอ๊ย ต้องเป็นตอนที่ฉันเดินชนคนนั้นคนนีตามนายเถินแน่เลย... อะไร
มันจะชวยปานนี้คะ! ต่อไปนี้ทุกครั้งที่ฉันย้อนกลับมานึกถึงเมืองจีน คำแรก
ที่ผุดขึ้นมาในหัวคือคำว่า 'ชวย' ต่อด้วย 'มันเผา' แห่งเลย TOT ฮือออออ

แต่โซคยังเข้าข้าง...เพราะในกระเป๋าดังค์ที่ฉันเก็บไว้ในกระเป๋ากางเกง
มีเพียงแค่แบงก์สกุลหยวนจำนวนไม่มาก เพราะฉันไปกดเงินเพิ่มได้
ส่วนพวกบัตรประชาชน บัตรเครดิต แล้วก็ของสำคัญอื่นๆ นอกจากเงิน
ฉันเก็บไว้ในเป้กันหาย ซึ่งปรากฏว่ามันดันหายจริงๆ ด้วย...

"นาย..." ฉันเรียกพร้อมกับดึงผ้าพันคอของอีตาเถินเบาๆ "บอกเจ้แก
ทีว่ฉันทำกระเป๋าดังค์หาย"

เขามองหน้าฉันอย่างตกใจเล็กน้อย แต่ก็ยอมทำหน้าที่เป็นล่ามให้
เป็นเหตุให้เจ้ายามันเผาทำสีหน้าไม่พอใจแล้วพ่นอะไรออกมาอีกก็ไมรู้

"เขาบอกว่าไม่ได้ เธอต้องรับผิดชอบ เพราะตอนที่เราชนเขา มันเผา
ของเขาตกพื้นไปตั้งหลายก้อน"

อ้าว แล้วทำไมไม่พูดแบบนี้ตั้งแต่แรก แบบนี้แสดงว่าแต่งเรื่องขึ้นมา
เองแหง

"โหย ยัยเจ้คนนี้ ก็บอกว่ากระเป๋าดังค์หายไ้ จะให้เสกเงินมาจ่าย
เหรือ"

คุณล่ามเกาหัวแกรๆ พลังแปลคำพูดฉันเป็นภาษาจีน จากนั้น
ก็แปลไ้ที่เจ้คนขายมันเผาสบกกลับมาเป็นภาษาไทยอีกรอบ

"เขาบอกว่า 'ก็เรื่องของเธอสิ แต่เธอต้องชดไ้' "

กร๊ากซซซซซซซซซ!! ชักจะไม่ไหวแล้วนะ คนบ้าอะไรทำไมไม่เห็นแก่เงิน
จ๊วะ! จะด่าเป็นภาษาจีนด่าไงเนี่ย...

"นะ...หนี่..." ฉันชี้หน้าอ้าปากดำเจี๋ยยมันเผื่ออย่างอารมณ์เสียสุดขีด
"หนี่เตอะป้าปา...ต้าเปี่ยน!! (ป้าปาแกอี!!)"

$$\begin{array}{ccc} \parallel & & \parallel \\ & \dots & \end{array}$$

"หนีเตอะมามา...เลี้ยวเปี่ยน!! (หม่าม้าเกจี้!!)"

$$\begin{array}{ccc} \parallel & & \parallel \\ & \bullet & \bullet & \bullet \end{array}$$

แม้คำขायมันเผมาถึงกับกะพริบตาปริบๆ มองหน้าฉันนิ่ง ทำให้เกิด
ความเงิบขึ้นรอบตัวทันทีทันใด...สงสัยจะอึ้ง เกือบต่อไม่ถูกละเซ~

ແປະ

ท่ามกลางบรรยากาศอันเจี๊ยบกริบ...อึดตาเถินก็ดันเอามือตบหน้าผากตัวเองซะดัง พร้อมกับปล่อยเท้าออกมาอย่างไม่กลัวว่าใครจะหาว่าบ้า

"พรี๊ดดดดด ฮ่าๆๆๆ สุดยอดดดดดด ดำไปได้เงาะเนี่ยยยยย"

ดักพักเจ๊ขายมันเผาก็เริ่มที่จะหัวเราะตาม เป็นเหตุให้ฉันรู้สึกตัวว่า คำต่าที่ฉันได้ตะโกนออกไปนั้น...มันช่างน่าอับอายขายขี้หน้ายิ่งนัก เห็นแบบนี้ฉันก็พอมียางอายเหมือนกันนะคะ

"อย่าเอาแต่ซ้ำลิพะ ช่วยฉันหน่อย" ฉันค้อนใส่นายล่ำมเถื่อนอย่าง
เคอะเขิน

"ฮ่าๆๆๆ" แน่ะ อีตานี้ยังไม่เลิกอีก

"หยุดขำได้แล้ว!!"

"ฮะๆ ก็ได้ๆ ฉันช่วยจ่ายแทนเธอเลยละกัน จะได้หมดๆ เร็วไป"

"เฮ้ยๆ พุดจริงอะ"

เขาไม่ตอบ แต่ยื่นเงินหยวนให้กับแม่ค้าแลกกับมันเผาที่ฉันไม่ยาก
ได้เลยแม้แต่หน่วย และทำที่สุด...ใจก็ยอมเซ็นรถออกไปแต่โดยดี

นายเถินยื่นมันเผามาให้ฉัน ส่วนฉันก็รับมันไว้อย่างงงววย เราสบตากันไปได้ครู่หนึ่งเขาก็เบนหน้าหนีแล้วพุดขึ้นมาลอยๆ

"เธอจะตามฉันไปที่สถานีรถไฟก็ได้นะ"

"หะ...หา?"

ด้วยความที่พินอยากจะเป็นเชฟปิ่นเทพ ฉันเลยต้องจากอกปาป้าหามาทำพู่เป็นที่รัก
ไปเรียนทำอาหารไกลถึงฝรั่งเศสและถือโอกาสนี้เที่ยวทะเล ฮึๆ ยุโรปจำ 'อันอัน' ทำสังจะไปหาเธออว \ (^o^)/
แต่ดูเหมือนการเดินทางจะไม่ได้ลื่นไหลอย่างที่คิด เพราะนอกจากจะลืมเอาแผนที่มาแล้ว
ฉันดันไปมีเรื่องกับพี่ชายคนหนึ่งตั้งแต่อยู่บนเครื่องบิน แถมนายนั้นก็มาต่อรถไฟสายเดียวกันกับฉันอีก... -_-
ถึงไม่ค่อยอยากจะสนทนากับเขาไร แต่ไหนๆ ก็ต้องใช้ชีวิตอยู่บนรถไฟขบวนเดียวกันตั้งหลายวัน
ฉันก็เลยเมกเฟรนด์กับเขาไว้เพื่อมีอะไรต้องขอความช่วยเหลือ โดยที่หารู้ไม่ว่าการเอาตัวเข้าไปพัวพันกับเข
าเนี่ยจะทำให้ชีวิตของฉันวุ่นวายระหือเกิน... T_T มีอันคิดพิถีพิถันกับนายเนี่ย 'นายเกิน'!

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-0844-7

9

786160 608447

ราคา 169 บาท